
Roverníček

září, říjen 2005

Obsah:	<u>Naplánované akce</u>	strana: 2
	<u>Zápisy z akcí</u>	strana: 3
	<u>Literární</u>	strana: 5

Naplánované akce

10.9.	Cyklovýprava	Lapka
17.9.	Kmenový sněm - přijímání nováčků do kmene	Set
28.9.	?????	Soko, Čert
8.10.	Paintball	Méd'a, Váňa, Soník
25.-27.11.	Výcvikovka Rychlé Roty	Kost'a
2.12.	Akce XY	Maruš, Magi
16.12.	Akce ZŽ	Soník

RoverNet – portál českého roveringu

Občas neuškodí mrknout se na stránky pro všechny rovery a rangers... Vy, kteří je ještě neznáte vězte, že je najdete na www.skaut.cz/rovernet

Najdete zde množství rubrik plné zajímavých příspěvků a samozřejmě, pokud budete mít chuť, můžete přidat i příspěvek váš.

No a já si dovoluji upozornit všechny akční rovery ze SRKu na chystanou akci, která je právě na RoverNetu propagována:

...Čau... Chtěl bych vás pozvat na akci z názvem commando 05. Jedná se o celodenní polní bojovku, plnou adrenalinu, potu a krve, která se uskuteční 22.-23.10.2005 v blízkém okolí Vsetína. Pokud by někdo měl zájem, tak se obraťte na email krtek@trojka.cz potažmo na commando05@seznam.cz. Díky Krtek- TROJKA Vsetín, <http://www.trojka.cz>

Den v krojích

Na úterý 20.9.2005 byl vyhlášen celorepublikový den v krojích. Co to znamená? Akci vymysleli skauti z Olomouce a snaží se jí dát celorepublikový rozměr. Jejich cílem je nadchnout co nejvíce světlušek, vlčat, skautek a skautů, roverek a roverů, činovníků a oldskautů, aby si v tento den vzali svůj skautský kroj do školy, do zaměstnání, na nákup, na schůzku... prostě všude, kam v tento den půjdou. A proč? Určitě se najde množství důvodů, záleží na Vás, který si vyberete jako ten hlavní, jako ten, pro který se do toho rozhodnete jít s ostatními. Může to být forma prezentace skautů na veřejnosti, může to být způsob, jak potkat nové lidi, o kterých jste netušili, že patří do stejné „smečky“ jako Vy, může to být jen pro pocit sounáležitosti....

Další podrobnosti, ale také vzkazy a názory na tuto akci najdete na www.skauting.cz/denvkrojich!

Zápisy z akcí

KAPKA 2005

Na internetu se konečně objevila informace o tom, kolik že to letošní Kapka vlastně vynesla. Zpoždění bylo ovlivněno nemocí hlavního koordinátora Kapky – Hurviho, ale hlavním důvodem je to, že 3 města ještě vůbec nedodala výsledky!!!! Výsledek tedy ještě není konečný, nicméně pro informaci...

Aktuální výtěžek KAPKY 2005 je: 708 953 Kč

Takže opět pěkné!! Děkuji všem, kteří se Kapky v Kyjově a Svatobořicích zúčastnili!
Budeme na Vás myslet i příští rok:-)

Rony

Horolezecká víkendovka 27.-29.5.

Už před 14-ti dňama se mělo ložit ve Chříbech u Osvětiman, ale z důvodu naší řádné neznalosti okolního terénu a tudíž nenalezení té správné skály se to nějak nezdařilo. A tak tentokrát Kost'a naplánoval další skálolezení u Domašova n. Bystřicí, asi 2 km po modré značce, kde údajně mají být pěkné skaliska na lození.

V pátek večer dojíždíme já (Racek), Soko, Otes a Lapka vlakem do Domašova a rovnou to stříhнем na průzkum do zdejšího podniku. Pak si to namíříme ke skalám. Slunce zapadlo za obzor, když tam docházíme. Prozkoumáme situaci a pak zalézáme po setmění do lesa, kde se rozhodneme přespat pod širákem. Letos poprvé.

Sobota - obloha vysmejená do modra, relativně teplo a sucho a tak se vydávám na krátkou obchůzku do lesa se trochu pokochat. Této příležitosti se rozhodly zneužít dvě klíšťata, jenž si chtěla loknout mojí krve. Nestihly to a skončily jako ozdoba v mém cancáku. Třetí klíšť objevuji až později už zavrtané. To jsem mu ovšem nedaroval – vytočit, rozmáčknot a pomocí zapalovače zpopelnit na prach. Sviňa!

Kolem deváté ranní přichází konečně Kost'a i se zbytkem vybavení a tak jsme to „rozjeli“. Vyhlédli jsme si tu několik horolezeckých cest s náročností IV a asi čtyři hodiny lozíme. Současně s námi tu loží i několik dalších skupin, včetně celorepublikového závodu v survival. Kolem jedné odpolední v krajině žaludeční začne vznikat takový ten nepříjemný pocit hladu, kvůli kterému se člověk nemůže soustředit na jiné věci. Tak si dáváme pauzičku na krmnou. Slunko praží jak blázen, my si vysedáváme ve stínu a cpeme si žaludky klobáskama a jinou vysoce energetickou stravou, popř. se ovlažujeme v říčce, jenž teče přímo pod skálou. Po dvou hodinkách se opět vrháme na skaliska. Na jedné z cest se každý pokoušel asi 3x vylézt malý převis, ale nikomu se nedařilo. Nějaký borec nám však následně ukázal, že to lze vylézt a jakou techniku lezení přitom použít. A vida, hned to šlo. Já a Otes jsme převis lehce zdolali, zato Kost'a a Soko - takové vysoké vychrtlíny, které mají svou vyšší postavou obrovskou výhodu oproti nám, podle Kosti, malým a tlustým - si však ani „neškrkli“.

K večeru se většina horolezců spakovala pryč a my se přesouváme na další stěnu s náročností III, ale to byl skoro žebřík. Po západu slunka si zabalíme veškeré věci do bágů, trochu se očáchnem v říčce a po kolejách, které se táhnou od skal asi 200 metrů, se vydáváme do Domašova. V lese si uschováme bágly a namíříme si to do „podniku“ zhodnotit dnešní den. Noc opět strávíme pod širákem.

Neděla - protože měl každý svoje „povinnosti“ někde být, a tak místo dalšího lození si to namíříme na vlak.

Tak nám po dlouhé době skončila opět jedna naprosto skvělá víkendovka.

Racek

Expedice na Roháče – Západní Tatry

11.7. - To byl dneska frmol. V 8:40 má z vlakáču odjíždět vlak, je asi 8:15 a já teprve začínám nakupovat v Kyjově na náměstí. Samozřejmě, že jsem doma zaspal, bus jedoucí do Kyjova mě ujel a tak jsem si to halasil do Kyjova s báglem pěcha. Na vlakáč se doplazím v posledních minutách s vyplazeným jazykem a zpocený jak kuň. Jedem teda čtyři: Já alias Racek, Jarda (Setův bratr), Mercy a jeho drahá polovička - Anička.

Jízda vlakem probíhá v pohodě – hrajeme kostky, stupido, tlacháme o všem možném a pomlouváme kdekoho. V Liptovském Mikuláši přeseďme na bus, který nás vyklopil v Pribylině. Přivítali nás tam chladně (a přselo). V lehkém ced'áku si to namíříme směrem do Ráčkova údolí, kde těsně před kempem zahne do lesa ještě před zónou NP, kde si rozděláme stany. V kempu se za stanování draze cáluje. Večer se řádně nadlábneme a deme spát.

12.7. - Dnes nás čeká perný den. Posnídáme, zabalíme si krámy aj se stanama a uschováváme je kdesi v lese. Na lehko se vydáváme dolinou po zpevněné cestě a pak začínáme stoupat do kopců. U jednoho rozcestí si hodíme korunou kama dál – jestli zvládneme delší trasu nebo to střihnem po té kratší. Vyhrála to ta kratší trasa. Po vystoupení na hřeben nás mračna zahalila do svých útrob a my stoupáme v pohoří Roháčů na nejvyšší horu Bystrá 2248 m n. m. Chvilama mraky rozhání vítr a nám se tak ukazují krásné rozhledy na okolní hory. V takových chvílích foťáky jedou na plné obrátky. Pak už ťapeme směrem z kopca do doliny, vyfotíme si tam sysla, který si tam zrovna „válel šunky“ a my dál pokračujeme teď už přes spadané stromy směrem k našim bágům. Trvalo to asi čtvrt' hodiny hledání, než jsme našli již v šeru naše bágly. Stany postavíme na původní místa a krátce po večeri se unaveni ponoříme do svých spacáků.

13.7. – Po snídani a zabalení si všech krámů schováváme bágly na stejné místo jako včera, protože je to dobrá skrýš, jak jsme se sami přesvědčili. Dneska si to namíříme na vedlejší hřeben hor směrem Jakubinná. Chvilama poprchá a cesta začala pěkně z čerstva do prudkého kopečka lesem a přes spadané stromy. Vyfluslí jak pětikoruna z výherního automatu se dohrabem na první vrcholky hor, odkama byly nádherné rozhledy. Během půl hodiny už se však krčíme v pláštěnkách za skalama a čekáme, až přejde ced'ák doprovázený silným větrem. Postupně přejdeme vrcholky kopců, naposledy se pokocháme pohledem na okolní hory a spustíme se do údolí. Mračna se začala nepříjemně stahovat od Polska a zakrátko se opět spustil ced'ák. Na zpáteční cestě se nic zvláštního nestalo, snad jen to, že Anička zahučela jednou nohou v potoku. K večeru se dovalíme ke svým bágům a opět stavíme stany na stejné místo.

14.7. – Po dvou dnech strávených chozením po horách jsme pocíťovali bolavé nohy a tak jsme se rozhodli, že dnešní den bude odpočinkový. Vyspáváme dlouho, papáme hodně a čas trávíme různými hrama jako je stupido, asociace a kostky, debatujeme ovšem možném apod.

Odpoledne si sbalíme krámy a přesouváme se ze vším všudy o deset km dále směr Žiarská dolina na další výchozí trasy do kopců. Kotvu hodíme kúsek od potoka a do bufetu je to, coby kamenem dohodil (a zbytek došel).

15.7. – Ráno jak malované, dobře odpočatí a tak vyrážíme opět do hor. Tentokrát však Anička a Mercy zůstávají u stanů po celý den a Já s Jardu vyrážíme na Baranec. Stezka byla v pohodě a trasu zvládneme téměř v polovičním čase, než psal ukazatel. Tempo pochodu bylo vražedné a na Baranec se doplazíme úplně vyfluslí. Ty rozhledy však stály za to. Po papáníčku přejdeme ještě jeden kopeček a poté si to namíříme do údolí k Žiarské chatě. Tam se pozdravíme s jedním medvědem, který se o 150 m dál procházel a jako perlička dne byla koloběžka. U Žiarské chaty byla půjčovna koloběžek, se kterou je možno jít z kopečka po silnici k tábořišti. Jarda

pokračoval dále po svých, ale já si jednu půjčil a pěkně to z kopca rozvalil. Ježinkote, to vám byla jízda za všechny prachy (80 sk). Úplně bombastické. Za třináct minut jsem byl u stanů zatímco Jarda ťapal skoro hodinu.

Večer všeci čtyři vyrážíme na obhlídku tábořiště a trochu pokecat.

16.7. – Tohoto dne se opět přesouváme o další kus dál aj s bágla do asi 5 km vzdálené oblasti, odkam chceme podniknout další výpravy do hor. Po dlouhém hledání vhodného místa na spaní se usazujeme u jedné kapličky s pěkným výhledem na hory. Páč máme času hafa a je poslední den našeho putování po horách, vydáme se já a Jarda na horu zvanou Babky. Ty krásné rozhledy byly nezapomenutelné. Na jedné straně hory a na straně druhé jezero Liptovská mara. Kopeček byl porostlý trávou a jinou bohatou květenou – jeden z nejhezčích kopečků, co jsme viděli. Naposledy se pokocháme a pak se vracáme zpět ke stanům. Při vaření večeře, zrovna když jsme v tem nejlepším, nás nějaký řidič auta vyzývá, ať se z tady spakujeme, že by to mohlo být na pokutu. Nu což, dovečeřáme a poté se přesouváme na veřejné tábořiště, kde nějakí Češi dělali bordel do deseti do večera.

17.7. – Den našeho odjezdu. Brzo ráno všechno pobalíme a dème na zastávku, odkakma má údajně jít bus do Lipt. Mikuláše. Čekáme 5, 10, 20 minut, ale bus stále nikde. Tak nasazujeme bágly na hrby a dem pěšky do Volovce. Od tama už jedem busem do Lipt. Mik. A pak vlakem směr Kyjov. V Kyjově ještě zajdem k Novákovi tuto akci řádně zhodnotit a shodnout se na tom, že to bylo aj vcelku dobré.

Racek

Literární

1984 – George Orwell

O tomto kultovním románu už slyšel snad každý, ale nikdy neškodí ho doporučit těm kdo ho nečetli a připomenout těm, co ho četli. Jde sice o utopickou vizi světa rozděleného mezi tři totalitní státy, leč předlohou těchto států byl Sovětský svaz a nacistické Německo. Děj se odehrává v roce 1984 (při vzniku v roce 1949 šlo o dalekou budoucnost) v Oceánii, kde Strana už ovládá vše včetně lidského myšlení podle hesla: „*Kdo ovládá minulost ovládá přítomnost.*“ Jde o svět plný strachu, ponížení a krutosti všemocné Strany, v němž ničeho není dostatek, děti udávají rodiče a nikdo neví kdy bude zatčen a vaporizován tj. vymažou se všechny zmínky a popře se jeho existence.

Toto dílo má být upozorněním a současně varováním před možným budoucím vývojem po atomové válce, která byla na přelomu 40. a 50. let na spadnutí, a před nástupem nových totalitních mocí. Tato prorocká předpověď se v celosvětovém měřítku naštěstí nevyplnila, leč lokálně se velmi přiblížila různým režimům po celém světě. Stačí se podívat na posledních 50. let v historii mnohých zemí v jihovýchodní Asii, Africe, jižní Americe, ale i v Evropě, kde jsou diktátorské vlády u moci ještě dnes.

1984 je snadné a srozumitelné čtení pro každého, kdo má rád jak sci-fi tak i realistické romány. Jediným nepřehledným místem je dovětek, v němž se rozebírají principy newspeaku (řeči Oceánie). Ten vychází z angličtiny a proto neangličtinářům asi moc neřekne. Naštěstí už to není součástí děje. 1984 by měl být dostupný v každé knihovně, ale téměř nepřetržitě bývá vypůjčený. Kdyby měl někdo zájem, můžu jeden výtisk zapůjčit z vlastních zásob.

Životopisné údaje George Orwella zmiňovat nebudu, protože už jsem je uvedl u díla Farma zvířat v roverníčku na září – říjen.

Výňatek z 1984:

„Jsi vinen?“ zeptal se Winston.

„To se ví, že jsem vinen!“ vykřikl Parsons a servilně pohlédl na obrazovku. „Snad si nemyslíš, že by Strana zavřela nevinného člověka?“ Jeho žabí obličej se uklidnil a dokonce dostal poněkud svatouškovský výraz. „Ideozločin je příšerná věc, člověče,“ řekl pompézně. „Je zákeřný. Zmocní se tě, ani nevíš jak. Víš jak se zmocnil mne? Ve spánku! Ano, je to tak. A já tak pracoval, snažil se hledět si svýho, vůbec jsem nevěděl, že mám v hlavě něco špatnýho. A potom jsem začal mluvit ze spaní. A víš, co mě slyšeli říkat?“

Ztišil hlas jako někdo, kdo musí pronést před lékařem neslušné slovo.

„Pryč s Velkým bratrem! – Ano, to jsem řekl! A zřejmě jsem to opakoval znovu a znovu. Mezi námi kamaráde, jsem rád, že mě dostali dřív, než to došlo dál. Víš, co jim řeknu, až přijdu před tribunál? Děkuju vám, řeknu, děkuju vám, že jste mě zachránili dřív, než bylo pozdě.“

„Kdo tě udal?“ zeptal se Winston.

„Moje dcerka,“ řekl Parsons s jakousi žalostnou pýchou. „Poslouchala klíčovou dírkou. Slyšela co jsem říkal, a hned na druhý den si to štrádovala k patrole. Na takovýho prcka je to výkon, co? Vůbec jí to nemám za zlý. Fakticky jsem na ni pyšný. Každopádně to dokazuje, že jsem ji vychovával ve správném duchu.“

Mistr a Markétka – Michail Afanasjevič Bulgakov

Byl Ježíš Kristus skutečná postava? Tuto otázku se snaží vyvrátit první dvě postavy, které se objevují na scéně, leč ani s jednou to neskončí valně, neboť se jim do hovoru připlete sám d'ábel. Tak začíná podivuhodný a nikoliv nezajímavý příběh z Moskvy 30. let 20. století, vycházející z faustovského námětu o věčném zápasu dobra a zla. Dobro představuje Ješua Ha-Norci, odsouzený na počátku letopočtu Pilátem Pontským ke smrti na kříži, zlo profesor černé magie Woland a jeho pomocníci.

Nenechejte se zmást tímto úvodem, nejedná se o nějakou náboženskou polemiku, ale o poutavé a místy úsměvné dílo, jež nám nenabízí jen příjemnou četbu, ale i několik nezvyklých myšlenek. Každopádně Mistr a Markétka stojí za přečtení i když žádnou myšlenku nenajdete nebo vůbec nehledáte, poněvadž nikdy není na škodu se seznámit s vrcholným dílem nějakého autora. A Mistr a Markétka vrcholným dílem skutečně je.

Michail A. Bulgakov (1891 – 1940) doktor a spisovatel byl ve své době zcela opomíjen nebo hodnocen záporně a většina jeho románů byla vydána až po jeho smrti. Kromě děl z lékařského prostředí (Zápisky mladého lékaře) psal i o občanské válce (Bílá garda), divadle (Divadelní román), sci-fi (Osudná vejce, Diaboliáda, Psí srdce) a životopisy (Život pana Moliéra). Některé své romány sám upravil pro divadlo (Dni Turbinových, Moliére).

A kousek z dílka na ukázkou:

Regenschori se neobyčejně obratně vecpal do autobusu jedoucího k Arbatskému náměstí a zmizel. Básník tak ztratil jednoho z pronásledovaných a zaměřil se na kocoura. Viděl, jak se to podivné zvíře přitočilo ke stupátku motorového vagónu A, který stál ve stanici, drze odstrčilo jakousi ženu, která leknutím zaječela, chytilo se zábradlí a dokonce se pokoušelo vsunout průvodčí desetník oknem, otevřeným kvůli dusnu.

Kocourovo chování básníka natolik vyvedlo z míry, že zůstal strnule stát na rohu před obchodem s lahůdkami. Daleko víc ho však udivilo, jak reagovala průvodčí. Sotva uviděla kocoura, jak leze do tramvaje, vykřikla zlostně: „Kocoury nevozíme! Kocouři sem nesmí! Jedeš! Marš dolů, nebo zavolám milici!“

Ani průvodčí, ani cestující nepřekvapovala sama podstata věci: že kocour leze do tramvaje, na tom by ještě nebylo nic divného, ale že chce platit!

Kocour se projevil nejen jako zvíře placení schopné, ale i disciplinované. Když ho průvodčí poprvé okřikla, poslušně přerušil nástup, seskočil se stupátka, usadil se na refýži a třel si desetníkem vousy. Sotva průvodčí zatahla za šňůru a tramvaj se rozjela, počínal si jako každý, koho vyhánějí z tramvaje, ale kdo se přesto potřebuje někam rychle dostat. Čekal, až projedou všechny tři

vagóny, vyhoupl se na spojnici posledního, zachytil se drápy jakési hadice, která trčela ze stěny, a odjel s ušetřeným desetníkem.

Hrdý Budžes – Irena Dousková

Tato krátká humorná knížka Ireny Douskové je příběhem, který vypráví jedna chytrá, leč tlustá osmiletá holčička jménem Helenka. Ta žije v divadelnické rodině, jenž má jednoznačné názory na soudobý komunistický režim. Díky tomu a svojí chytrosti i tloušťce má Helenka ve všem pořádný zmatek a samozřejmě spoustu problémů, které dospělí nikdy nepochopí. Proto se dostává často do svízelných situací, v nichž se snaží představit si, jak by se v dané situaci zachoval její hrdina hrdý Budžes. Helenka sice přesně neví, kdo hrdý Budžes byl, ale je jí jasné, že to musel být velký člověk, když se o něm ve škole tolik recituje.

Mnohým by se mohlo zdát, že Hrdý Budžes je určen spíše mladšímu publiku a že jde o příliš infantilní humor nehodný vyspělých čtenářů. Ale právě naopak, čím starší čtenář je, tím má z této knížky větší požitek, neboť věkový rozdíl mezi vypravěčkou Helenkou a námi se zvětšuje a situace, které prožívá jsou nám k smíchu tím více, čím jsou vzdálenější. A nejen k smíchu, ale trochu i k zamyšlení. Jednak proto, že si připomeneme své dětské „neřešitelné problémy“ a jednak si mnozí dříve narození vzpomenou na onu neslavnou éru, v níž vyrůstali a byli jim vštěpovány dva protichůdné pohledy na svět. První, hlasitý a zaručeně správný, ve škole nebo v pionýru a druhý, tichý a opatrný, doma.

Výňatek z díla:

Šli jsme polema a lesama, po kterejch dřív běhalo plno partyzánů a fašistů. Partyzáni bydleli v zemljankách, to jsou takový díry do země, který vymysleli v Sovětském svazu. Když Němci nějakýho partyzána zastřelili, tak ho ostatní partyzáni zahrabali v lese. Ale neudělali mu žádněj hrobeček, naopak po tý hlíně dlouho skákali a dupali a navrch to zaplácali mechem a šiškama, aby Němci nic nenašli. Ačkoli nevím proč, když už byl stejně mrtvej. Ale bylo to tak, protože nám to po cestě vyprávěl Vladimír.

Vladimír není náš vedoucí, ale je to pán, kterýho Anděla vzala s sebou na výlet, a řekla nám, že je to odborník na partyzány. Vypadal úplně jako Ježíšek, když už byl starej, a zrovna tak se mračil. Vůbec se netvářil, že by nám chtěl o partyzánech něco vyprávět. Když se ho Lenka Krátká, co je dcera pani učitelky Krátký, zeptala: „Soudruhu Vladimíre, že vy se jmenujete podle soudruha Lenina?“, řek jí: „Je to možný, voni mě naši moc nechtěli, soudružko holčičko.“ A zamračil se ještě víc.

Košťa

Další číslo vyjde začátkem listopadu 2005

www.tenzor.cz/rovernicek

rovernicek@tenzor.cz

© Pavel Tomášek (Set) 2005